

[Wilhelm]

det var for det første, at man ikke indgik noget klumpforlig. Der var ingen, der ved den lejlighed betingede sig, at for at man ville medvirke til dette ejerlejlighedsstop, skulle vi bindes op på nogle af de andre stoplove, som lå her den 5. november. Der var ingen betingelser af den art, som der ellers er tradition for her. Der var ikke engang en betingelse om, at man skulle identificere sig med slutresultatet, at man skulle afstå fra at komme med de forslag, man selv synes var de rigtigste. Det sagde vi øjeblikkeligt, da det viste sig, at der blev en mulighed for at samarbejde om det ejerlejlighedsstop: ja men vi betinger os – det gjorde SF også, det er en ny ting for SF, og jeg synes, det er godt, jeg synes, det er sundt, jeg synes, det er meget rigtigere at gøre det på den måde – vi betinger os, vi kan komme med de forslag, som gør, at vi udformer det rigtige ejerlejlighedsstop. Vi kom med et forslag om, at det også skulle omfatte de 65.000 allerede udstykkede, men endnu ikke solgte lejligheder. Der var ingen ved den lejlighed – og det er nyt, det er et brud på traditionerne i dette hus – der sagde: det kan vi ikke have med at gøre; hvis I vil være med til sidst, så skal I være med hele vejen, så skal vi stå derude skulder ved skulder og fortælle alle, at det her er altså det bedste i hele verden, det kunne aldrig være bedre, og vi er enige om, at det er det rigtigste og det bedste osv. Det var der ikke tale om ved den lejlighed. Vi brød faktisk med en hel del af de mest rådne traditioner, der findes i dette hus.

Endelig vil jeg sige lidt om at komme i en aktiv forhandlingssituation. VS er ikke spor bange for eller fremmed for at komme i en aktiv forhandlingssituation. Det er ikke noget, der normalt byder sig til, for man ønsker normalt ikke at snakke med os overhovedet, men man ved nogenlunde, hvor man har os, og selv aktive forhandlingssituationer ændrer ikke ved den linje, at vi stemmer for de små forbedringer, men ikke for de små forringelser, og vi indgår ikke på de pakkedløsninger, hvor man skal æde forringelser i en eller anden illusion om, at det er betingelsen for at få forbedringerne.

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Ole Espersen. Han henviste til en tidligere fornuftig konservativ, hr. Christmas Møller, som straks efter krigen havde sagt noget fornuftigt. Vi kender alle sammen de Christmas

Møller-citater fra lige efter krigen, de var tit og ofte nok så opsigtsvækkende, men hr. Christmas Møller var i virkeligheden fornuftig på mange punkter også før krigen. Hr. Christmas Møller sagde ved en lejlighed her i tinget i 1938 – det var en ting, jeg ikke vidste i forvejen, men som jeg lærte af den fremragende olieudsendelse »Det sidste stik«; det var en af de ting i undergrundshistorien, jeg ikke kendte på forhånd – hr. Christmas Møller sagde faktisk ved en diskussion her i tinget i 1938:

»Jeg mener, det var en fejl, at loven af 1932 sammenblandede efterforskning og indvinding... at fremmede også kunne have indvindingen... er noget, som jeg for mit vedkommende vil gøre, hvad jeg kan, for at søge at komme ud af... Vi synes, at det efterforskningsarbejde, der skal udføres, og som vi også særdeles gerne ønsker udført, må, så vidt det overhovedet er muligt, gøres på den måde, at det er staten og danske interesser, der har magten over det, og ikke fremmede.«

Da der skulle skrives betænkning om forslaget fra denne statsminister Stauning, som startede kaoset på dette område, skrev Christmas Møller i en mindretalsudtalelse, at det er mindretallets opfattelse, at undersøgelsen af undergrunden og efterforskningen af værdifulde råstoffer i denne burde overtages af den danske stat. Jeg håber, hr. Ole Espersen finder, at Christmas Møller også på det punkt var forudseende og fornuftig. Man burde tage ved lære.

Formanden:

Måtte vi få spaltenummeret oplyst.

Wilhelm (VS):

Det første citat var fra Folketingstidende 1937–38, sp. 3566.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal indskrænke mig til et par bemærkninger til et par af ordførerne. Hr. Ellemann-Jensen fra venstre snakkede om, at regeringen nu fik sit flertal med små og skræmte partier, og det var nok én til os, idet hr. Ellemann-Jensen gentog min bemærkning om, at vi var bange. Det viser klart og tydeligt hr. Ellemann-Jensens argumentationsform i al almindelighed; han tager et bestemt